

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 17Co/89/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3214201568
Dátum vydania rozhodnutia: 10. 02. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Emília Zimová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2016:3214201568.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Emílie Zimovej a sudkýň Mgr. Zuzany Holúbkovej a JUDr. Gabriely Janáčkovej v právnej veci navrhovateľky: K. K., bytom A. nad A., Y. N. XXXX/XX, zast. Advokátskou kanceláriou JUDr. F. A., s.r.o., so sídlom W. XX, C. proti odporcovi: V. M., bytom A. nad A., T. XXXX/X, zast. L&B R. B., s.r.o., so sídlom W. A., N.. A. S. XX/X, o vylúčenie veci z exekúcie, na odvolanie navrhovateľky proti rozsudku Okresného súdu Bánovce nad Bebravou zo dňa 05. novembra 2014, č. k. 4C/55/2014-76, takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu **p o t v r d z u j e .**

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa zamietol návrh, ktorým sa navrhovateľka domáhala vylúčenia nehnuteľností zapísaných na LV č. XXX, k. ú. A. nad A., a to dom súp. č. XXXX, stojaci na parcele reg. C, parc. č. XXXX/X o výmere 428 m², zastavané plochy a nádvoría, dvojgaráž pre osobný automobil súp. č. XXXX, stojaca na parc. reg. C, parcelné číslo XXXX/X o výmere 45 m², zastavané plochy a nádvoría, pozemok nachádzajúci sa na parcele registra C, parcelné číslo XXXX o výmere 551 m², záhrady z exekúcie vykonávanej súdnou exekútkou JUDr. P. N., Exekútkový úrad Považská Bystrica, exekúcia vedená pod sp. zn. EX 66/2012 na základe poverenia na vykonanie exekúcie zo dňa 21.09.2012 vydaného Okresným súdom Bánovce nad Bebravou v prospech oprávneného V. M., T. XXXX/X, A. nad A., zastúpeného advokátkou JUDr. R. A. proti povinnému Ing. V. K., Y. N. XXXX/XX, F. Y., o vymozenie sumy 7.145,48 eur s príslušenstvom. Zároveň súd rozhodol, že navrhovateľka je povinná zaplatiť odporcovi k rukám advokáta odporcu náhradu trov konania vo výške 100%, pričom o výške náhrady trov konania rozhodne súd samostatným uznesením po právoplatnosti rozsudku. V odôvodnení rozsudku súd prvého stupňa poukázal na ust. § 147 ods. 1, § 149a Občianskeho zákonníka, § 37 ods. 2, § 55 ods. 1 Exekučného poriadku a na výsledky vykonaného dokazovania, keď mal preukázané, že v súčasnosti sa vedie exekúcia na vymozenie pohľadávky oprávneného - odporcu voči povinnému, ktorý je manželom navrhovateľky na základe exekučného titulu, a to platobného rozkazu Okresného súdu Bánovce nad Bebravou zo dňa 31.07.2012 a vykonaním tejto exekúcie na základe návrhu odporcu zo dňa 14.09.2012 bola dňa 21.09.2012 poverená exekútkou JUDr. P. N. Taktiež nebolo sporné, že pohľadávka, ktorá je predmetom exekučného konania vznikla za trvania manželstva navrhovateľky s povinným, v exekučnom konaní vedenom na návrh odporcu a navrhovateľka je manželkou povinného, ktorí manželstvo uzatvorili 20.04.2002. V konaní nebolo taktiež sporné, že exekútor vykonáva exekúciu zriadením exekučného záložného práva a predajom nehnuteľností, ktorých vylúčenia z exekúcie EX 66/2012 sa domáha navrhovateľka. Z rozsudku Okresného súdu Bánovce nad Bebravou zo dňa 21.11.2012 č. k. 5C/253/2012-21 mal súd preukázané, že bezpodielové spoluvlastníctvo manželov navrhovateľky a Ing. V. K., ktoré vzniklo uzatvorením ich manželstva dňa 20.04.2002 bolo zrušené. Súd poukázal na to, že navrhovateľka v návrhu uviedla, že je výlučnou vlastníčkou nehnuteľností, a to na základe uzatvorenej dohody o vyporiadaní bezpodielového

spoluvlastníctva manželov zo dňa 23.01.2013, ktorú skutočnosť odporca poprel. Súd po vykonanom dokazovaní dospel k záveru, že predmetné nehnuteľnosti patria do bezpodielového spoluvlastníctva navrhovateľky a povinného, a to aj napriek tej skutočnosti, že navrhovateľka s povinným po tom, ako bolo dňa 27.11.2012 za trvania ich manželstva zrušené ich bezpodielové spoluvlastníctvo manželov, uzatvorila dohodu o vyporiadaní bezpodielového spoluvlastníctva, a to z dôvodu, že do dnešného dňa účinky tejto dohody vzhľadom na ust. § 149a Občianskeho zákonníka nenastali, keďže vklad vlastníckeho práva na základe tejto dohody nebol povolený, čo vyplýva z listu vlastníctva, na ktorom sú tieto nehnuteľnosti aj v čase rozhodnutia súdu evidované v bezpodielovom spoluvlastníctve manželov navrhovateľky a povinného. Súd zdôraznil, že v prípade vedenia exekúcie na majetok v bezpodielovom spoluvlastníctve je potrebné zaoberať sa okolnosťami, či po zániku bezpodielového spoluvlastníctva manželov môže byť predmetom exekúcie nehnuteľnosť v takomto spoluvlastníctve. Občiansky zákonník formou bezpodielového spoluvlastníctva upravuje spoločenstvo vlastníckych práva manželov k veciam, ktoré nadobudli počas trvania manželstva. Pre bezpodielové spoluvlastníctvo je charakteristické, že manželia nemajú kvantitatívne určený podiel na vlastníckom práve k spoločnej veci. Tým sa odlišuje od podielového spoluvlastníctva, v ktorom miera účasti spoločníkov na právach a povinnostiach z neho vyplývajúcich je vyjadrená číselnými podielmi. Bezpodielovosť účasti na výkone spoluvlastníckych práv a povinností je preto jedným z pojmových znakov tohto spoluvlastníctva medzi manželmi. Ďalším je zásada rovnoprávnosti manželov a zásada spoločnej a rovnakej účasti na nadobúdaní práv. Každý z manželov je úplným vlastníkom vecí, ktorá tvorí predmet ich majetkového spoločenstva, pričom vlastníctvo jedného z manželov je obmedzené rovnakým (úplným) vlastníctvom druhého manžela. Je potrebné vychádzať aj z ust. § 147 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Podľa tohto ustanovenia pohľadávka veriteľa len jedného z manželov, ktorá vznikla za trvania manželstva môže byť pri výkone rozhodnutia uspokojená aj z majetku patriaceho do bezpodielového spoluvlastníctva manželov. Z tohto zákonného ustanovenia vyplýva, že výkonom rozhodnutia alebo exekúciou môže byť postihnutý majetok v bezpodielovom spoluvlastníctve manželov len v prípade, ak pohľadávka jedného z manželov vznikla za trvania manželstva. V tomto prejednávanom prípade pohľadávka odporcu voči manželovi navrhovateľky vznikla za trvania manželstva navrhovateľky a povinného. Súd poukázal na ust. § 37 ods. 2 Exekučného poriadku, podľa ktorého ak sú exekúciou postihnuté veci v BSM, účastníkom konania, ak ide o tieto veci, je aj manžel povinného, ak do začatia exekučného konania nedošlo k vyporiadaniu bezpodielového spoluvlastníctva dohodou alebo súdnym rozhodnutím. Navrhovateľka ako manželka povinného sa stala účastníkom exekučného konania, pretože exekútor vykonáva exekúciu predajom nehnuteľných vecí, ktoré patria do BSM, i zriadením exekučného záložného práva k týmto nehnuteľnostiam. Navrhovateľka je ako manželka povinného účastníkom exekučného konania. Súd dodal, že na základe týchto skutočností z výsledkov vykonaného dokazovania nepochybne vyplýva, že exekúcia, z ktorej sa navrhovateľka domáha vylúčiť predmetné veci, začatá na základe návrhu oprávneného - odporcu je vedená na vymoženie pohľadávky, ktorá vznikla manželovi navrhovateľky (v exekúcii povinný) za trvania manželstva navrhovateľky a povinného a môže postihovať veci, konkrétne nehnuteľnosti, ktoré sú v bezpodielovom spoluvlastníctve povinného a navrhovateľky, a to z dôvodu, že do začatia exekučného konania (na návrh odporcu) nebolo toto bezpodielové spoluvlastníctvo manželov, t. j. navrhovateľky a povinného vzhľadom na ust. § 149a Občianskeho zákonníka vyporiadané. Exekúcia, ktorá je vykonávaná exekútkou JUDr. P. N. potom nepostihuje veci, konkrétne predmetné nehnuteľnosti, ktoré nepatria povinnému, k týmto veciam nesvedčí právo tretej osoby - v návrhu tvrdené výlučné vlastnícke právo navrhovateľky, voči ktorému je exekúcia neprípustná, a preto súd návrh navrhovateľky zamietol. O náhrade trov konania súd rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p. a uviedol, že vzhľadom na skutočnosť, že v čase vyhlásenia rozsudku neboli úspešným účastníkom trovy konania vyčíslené a lehota na ich vyčíslenie trov konania ešte neuplynula rozhodol o trovách aj podľa ust. § 151 ods. 7 O.s.p., podľa ktorého súd môže o náhrade trov konania rozhodnúť aj tak, že namiesto určenia výšky trov prizná účastníkovi náhradu trov konania, vyjadrenú zlomkom alebo percentom. Po právoplatnosti rozhodnutia rozhodne o výške náhrady trov konania súd samostatným uznesením.

Proti tomuto rozsudku podala včas odvolanie navrhovateľka, domáhajúc sa jeho zrušenia a vrátenia vecí na ďalšie konanie. Rozsudok napadá z dôvodov podľa § 205 ods. 2 písm. a/ O.s.p., keď súd svojím postupom účastníkovi konania odňal možnosť konať pred súdom a podľa § 205 ods. 2 písm. d/ a f/ O.s.p., teda že súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. V prvom rade zdôraznila, že má za to, že boli splnené podmienky, ktoré vyžaduje § 119 ods. 1 a 2 O.s.p., a síce že právny zástupca navrhovateľky požiadal súd o odročenie pojednávania, pričom súdu oznámil dôvody, pre ktoré žiada pojednávanie odročiť. Poukázala na to, že právny zástupca

požiadal súd o odročenie pojednávania na deň 05.11.2014 vzhľadom k tomu, že v ten istý deň už bolo nariadené pojednávanie v ďalšom konaní, kde vystupuje právny zástupca navrhovateľky. V žiadosti súd informovali aj o tej skutočnosti, že navrhovateľka trvá na osobnej prítomnosti právneho zástupcu na pojednávaní. Súd žiadosti nevyhovel o čom informoval právneho zástupcu navrhovateľky deň pred pojednávaním okolo obeda. Pre krátkosť času, keď sa právny zástupca dozvedel, že konanie nebude odročené, už nebol schopný právny zástupca zabezpečiť na predmetné pojednávanie náhradu, s ktorou by navrhovateľka súhlasila, keďže ide o komplikovaný prípad a je potrebné viac času na jeho preštudovanie. Je toho názoru, že v danej veci bolo porušené jej právo na spravodlivý proces, a to tým, že jej bola postupom súdu odňatá možnosť konať pred súdom a v konaní teda došlo k vade podľa § 221 ods. 1 písm. f/ O.s.p.. Poukázala aj na rôzne rozhodnutia Najvyššieho súdu SR okrem iného 3Cdo16/2001 z 27.02.2000, z ktorého vyplýva, že dôležitým dôvodom pre odročenie pojednávania pred súdom môže byť aj kolízia s iným pojednávaním právneho zástupcu účastníka konania, avšak len vtedy, ak od účastníka nemožno spravodlivo požadovať, aby si zvolil iného zástupcu. Ďalej poukázala na ust. § 149 ods. 2 Občianskeho zákonníka a na tú skutočnosť, že ona sa stala na základe dohody o vyporiadaní bezpodielového spoluvlastníctva manželov zo dňa 23.01.2013 výlučnou vlastníčkou nehnuteľností, ktoré sú predmetom exekúcie. Nemala vedomosť o tom, že na jej manžela je vedená exekúcia a že na predmetnej nehnuteľnosti je farcha. Povinný disponoval s nehnuteľnosťou ako vlastník a previedol práva k nehnuteľnosti na ňu, ktorá dobromyseľne nadobudla vlastnícke právo k nehnuteľnosti. Má za to, že súd prvého stupňa z týchto dôvodov nesprávne vec právne posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav.

K odvolaniu navrhovateľky sa písomne vyjadril aj odporca, ktorý žiadal rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny potvrdiť a priznať mu aj náhradu trov odvolacieho konania spolu v sume 84,31 eur. Má za to, že argumenty, ktoré navrhovateľka použila na odôvodnenie odvolania nie sú náležité, keďže kolízia pojednávania nie je bez ďalšieho akceptovateľným predpokladom uznania existencie dôležitého dôvodu na odročenie vytyčeného pojednávania. Obsahom základného práva na verejné prerokovanie veci v prítomnosti účastníka konania a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonaným dôkazom nie je povinnosť súdu vyhovieť akejkoľvek jeho žiadosti na odročenie pojednávania. Posúdenie opodstatnenosti dôležitého dôvodu v zmysle § 101 ods. 2 O.s.p. v každom konkrétnom prípade patrí výlučne do právomoci konajúceho súdu (nález Ústavného súdu SR sp. zn. I ÚS 68/1998). Na základe týchto skutočností nemožno dospieť k záveru, že postupom súdu prvého stupňa došlo k porušeniu § 101 ods. 2 O.s.p., a k odňatiu možnosti účastníka konať pred súdom v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. ako aj k porušeniu zásady rovnosti účastníkov konania tak, ako to navrhovateľka prezentuje v odvolaní. Rovnako sa nemožno stotožniť s tvrdením právneho zástupcu navrhovateľky, že pre krátkosť času nebol schopný zabezpečiť na predmetné pojednávanie náhradu, s ktorou by navrhovateľka súhlasila, keďže ide o komplikovaný prípad a je potrebné viac času na jeho preštudovanie, a to najmä z dôvodu, že žiadosť o odročenie pojednávania bola podaná až dňa 30.10.2014. Z tejto žiadosti je zrejmé, že predvolanie na pojednávanie v tomto konaní bolo právnomu zástupcovi navrhovateľky doručené 09.10.2014. Predvolanie na druhé kolidujúce pojednávanie mu bolo doručené 07.10.2014. Nemožno teda pochybovať, že vedomosť o kolízii mal právny zástupca navrhovateľky už dňa 09.10.2014. Je preto zarážajúce, že žiadosť o odročenie pojednávania podal v podstate na poslednú chvíľu 30.10.2014. Rovnako nemôže obstáť táto argumentácia, keďže v čase od 09.10.2014 až do dňa pojednávania mala teda navrhovateľka dostatok času na zaobstaranie si substituujúceho advokáta podľa jej požiadavky. Tvrdenie, že v danej veci ide o komplikovaný prípad a je potrebné viac času na preštudovanie považuje za účelové a špekulatívne, keďže pojednávanie konané 05.11.2014 bolo vôbec prvým pojednávaním vo veci samej. Nešlo o niekoľkoročný spor, kde bolo už vykonaných niekoľko pojednávania, resp. mali sa na pojednávaní vykonávať náročné procesné úkony ako napr. výsluchy svedkov a podobne. Pokiaľ ide o námietky navrhovateľky ohľadne právneho posúdenia veci, má za to, že súd sa v rozsudku vyčerpávajúcym spôsobom vyporiadal s právnym posúdením predmetnej veci, s ktorou sa on stotožňuje.

Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací preskúmal vec podľa § 212 ods. 1 O.s.p. bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 214 ods. 2 O.s.p. a dospel k záveru, že odvolanie navrhovateľky nie je dôvodné a rozsudok súdu prvého stupňa je potrebné ako vecne správny podľa § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdiť.

Odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej možno odôvodniť len skutočnosťami uvedenými v § 205 ods. 2 písm. a/ až f/ O.s.p.. V prejednávanej veci navrhovateľka v

podanom odvolaní ako odvolací dôvod uvádza ust. § 205 ods. 2 písm. d/ a f/ ako aj odňatie možnosti konať pred súdom (odvolací dôvod podľa § 205 ods. 2 písm. a/ O.s.p.).

Odvolanie proti rozsudku možno v zmysle ust. § 205 ods. 2 písm. a/ O.s.p. odôvodniť tým, že v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 O.s.p., medzi ktoré podľa § 221 ods. 1 písm. f/ O.s.p. patrí ten dôvod, že účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom. Z odvolania navrhovateľky je zrejmé, že uplatňuje práve tento odvolací dôvod, keď namieta, že súd prvého stupňa vo veci konal a rozhodol v jej neprítomnosti napriek tomu, že požiadala o odročenie pojednávania z dôvodov kolízie s pojednávaním jej právneho zástupcu.

Príkladom odňatia možnosti konať pred súdom v zmysle cit. ust. je okrem iných aj prípad, keď vec súd prejednal v rozpore s ust. § 101 ods. 2 O.s.p. v neprítomnosti účastníka tak, ako tomu bolo v predmetnej veci pred súdom prvého stupňa. Účastník má totiž právo aby jeho vec bola prejednaná v jeho prítomnosti (čl. 48 ods. 1 Ústavy SR) nie je však vylúčené, aby súd vec prejednal a rozhodol bez prítomnosti účastníka; je však vždy povinný poskytnúť mu možnosť, aby na jej prejednaní bol prítomný. Podľa § 101 ods. 2 O.s.p. totiž súd pokračuje v konaní aj keď sú účastníci nečinní. Súd tak môže v zmysle cit. ustanovenia vec prejednať v neprítomnosti riadne predvolaného účastníka za predpokladu, že neprítomný účastník nepožiadala z dôležitého dôvodu o odročenie pojednávania. Novelou Občianskeho súdneho poriadku účinnou od 01.01.2012 boli sprísnené podmienky, za ktorých môže súd odročiť pojednávanie, keď dovtedajšia veľmi stručná úprava bola novelizovaná práve z dôvodu, aby sa obišlo obštrukcii účastníkov a ich právnych zástupcov v súvislosti s ich vyhybaním sa účasti na pojednávaní, najmä vo vzťahu k zdravotným dôvodom a oneskoreným ospravedlňením ich neúčasti. Podľa novelizovaného ust. § 119 ods. 1, 2 O.s.p. pojednávanie sa môže odročiť len z dôležitých dôvodov, pričom účastník, ktorý navrhuje odročenie pojednávania musí súdu oznámiť dôvod na odročenie pojednávania bez zbytočného odkladu po tom, čo sa o ňom dozvedel, alebo od kedy sa o ňom mohol dozvedieť, alebo s prihliadnutím na všetky okolnosti ho mohol predpokladať. Návrh na odročenie pojednávania musí obsahovať najmä dôvod, pre ktorý sa navrhuje odročenie pojednávania a deň, keď sa účastník o dôvode dozvedel. V danej veci z obsahu spisu nepochybne vyplýva, že navrhovateľke bol termín pojednávania na deň 05.11.2014 doručený prostredníctvom právneho zástupcu navrhovateľky dňa 09.10.2014. Žiadosť o odročenie pojednávania pritom právny zástupca navrhovateľky doručil súdu prvého stupňa až dňa 30.10.2014 (na pošte podané 28.10.2014), teda iba šesť dní pred uskutočnením pojednávania, pričom ako dôvod uviedol, že v rovnakom čase má pojednávanie na Okresnom súde v Trenčíne, pričom toto predvolanie mu bolo doručené 07.10.2014. Odvolací súd je zhodne so súdom prvého stupňa toho názoru, že navrhovateľka prostredníctvom právneho zástupcu bezodkladne po zistení kolízie pojednávania nepožiadala z tohto dôvodu o odročenie pojednávania a právny zástupca mal dostatok času pre navrhovateľku na pojednávania zabezpečiť vhodnú substitúciu. Navyiac v danej veci nemožno akceptovať tvrdenie právneho zástupcu navrhovateľky, že v danej veci nemohol substitúciu zabezpečiť aj z dôvodu, že išlo o komplikovaný prípad, na naštudovanie ktorého bolo potrebné viac času. Vychádzajúc z týchto skutočností postup súdu prvého stupňa, ktorý vo veci rozhodol v neprítomnosti navrhovateľky a jej právneho zástupcu bol v súlade s ust. § 101 ods. 2 O.s.p., keď za daných okolností dôvody žiadosti navrhovateľky nepovažoval za dôležité pre odročenie pojednávania a súd preto mohol vec prejednať v neprítomnosti navrhovateľky a jej právneho zástupcu. Vzhľadom na uvedené odvolací dôvod podľa § 205 ods. 1 písm. a/ O.s.p. nebol daný.

Pokiaľ ide o odvolací dôvod podľa § 205 ods. 2 písm. d/ O.s.p. (súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam) jeho nedostatok spočíva predovšetkým v nesprávnom postupe súdu prvého stupňa pri hodnotení výsledkov dokazovania. Za skutkové zistenia, ktoré nemajú oporu vo vykonanom dokazovaní sa rozumie taký výsledok hodnotenia dôkazov súdom, ktorý nezodpovedá postupu vyplývajúcejmu z ust. § 132 O.s.p.. V danej veci odvolací súd nezistil opodstatnenosť odvolacieho dôvodu. Preskúmaním veci súd zistil, že skutkové zistenia súdu prvého stupňa, že v danej veci exekúcia, z ktorej sa navrhovateľka domáha vylúčiť predmetné nehnuteľnosti bola začatá na základe návrhu oprávneného - odporcu a je vedená na vymoženie pohľadávky, ktorá vznikla manželovi navrhovateľky za trvania manželstva navrhovateľky a povinného, pričom môže postihovať veci, ktoré sú v bezpodielovom spoluvlastníctve povinného a navrhovateľky, a to z dôvodu, že do začatia exekučného konania nebolo toto bezpodielového spoluvlastníctvo manželov navrhovateľky a povinného s poukazom na ust. § 149a Občianskeho zákonníka vyporiadané sú správne. Navrhovateľkou uvádzaná dohoda o vyporiadaní BSM zo dňa 04.12.2012 (č.l. 21-25), resp. zo dňa 23.01.2013 (keď na č.l. 12-16 spisu sa nachádza totožná dohoda s iným dátumom), ktorej predmetom vyporiadania sú aj uvádzané

nehnutelnosti, nebola zavkladovaná na správe katastra, čo je nepochybne preukázané aj z predmetného listu vlastníctva č. XXX k. ú. A. nad A. na predmetné nehnuteľnosti, ktoré sú naďalej v bezpodielovom spoluvlastníctve manželov navrhovateľky a povinného Ing. V. K..

Odvolací súd preskúmaním nezistil ani opodstatnenosť uplatnenia dôvodu na odvolanie podľa § 205 ods. 2 písm. f/ O.s.p. (rozhodnutie prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci). Podľa súdnej praxe sa za nesprávne právne posúdenie považuje nesprávny výklad a aplikácia právnej normy, prípadne použitie takej právnej normy, ktorú na daný vzťah nemožno aplikovať.

Súd prvého stupňa vec aj správne právne posúdil, keď na zistený skutkový stav aplikoval správne ustanovenia Občianskeho zákonníka a Exekučného poriadku a po zistení, že sporná nehnuteľnosť je zapísaná v k. ú. nehnuteľností ako bezpodielové spoluvlastníctvo navrhovateľky a jej manžela (v exekučnom konaní povinného) správne rozhodol, že návrh navrhovateľky ako nedôvodný zamietol. Citované ust. Občianskeho zákonníka a Exekučného poriadku súd prvého stupňa správne vyložil a aj aplikoval na danú vec. Nebola tak zistená ani opodstatnenosť uplatneného odvolacieho dôvodu podľa § 205 ods. 2 písm. f/ O.s.p..

S poukazom na tieto skutočnosti krajský súd rozsudok okresného súdu ako vecne správny potvrdil, keď súd prvého stupňa správne v súlade s ust. § 142 ods. 1 a § 151 ods. 1, 7 O.s.p. rozhodol o priznaní náhrady trov konania úspešnému odporcovi vo výške 100%.

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodne súd prvého stupňa spolu s rozhodnutím o výške náhrady trov konania pred súdom prvého stupňa.

Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom krajského súdu jednohlasne.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.